

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph. D. a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobců:

a) Ing. J. D.

bytem P. 471/27b, X P. – P. II

b) Mgr. I. D.

bytem P. 471/27b, X P. – P. II

oba zastoupeni advokátem JUDr. Lubomírem Fockem
sídlem Náprstkova 276/2, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje

sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

za účasti

osob zúčastněných

na řízení:

1) Č. t. i., a.s.

sídlem O. 2681/6, X P. – Ž.

2) D. R.

bytem S. 398/87, X P.

zastoupena advokátem JUDr. Radkem Židlíkem
sídlem Tř. T. Bati 1560, 760 01 Zlín

3) L. M.

bytem M. 2382/40, X K. 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2018, č. j. KUOK 14806/2018,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 31. 1. 2018, č. j. KUOK 14806/2018, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 20 729,20 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Lubomíra Focko, sídlem Náprstkova 276/2, 110 00 Praha 1.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou doručenou soudu dne 22. 2. 2018 domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2018, č. j. KUOK 14806/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobců proti rozhodnutí Magistrátu Města Přerova (dále také jen „stavební úřad“) ze dne 16. 10. 2017, č. j. MMPř/129308/2017/LJ. Tímto rozhodnutím stavební úřad rozhodl o umístění a povolení stavby „Vila v sadu novostavba“ na pozemcích parc. č. X, X a X v k. ú. P. (dále také jen „Stavba“).
2. Žalobci namítají, že napadené rozhodnutí je nezákonné, předmětné řízení trpí procesními vadami, když žalovaný, resp. stavební úřad, nezjistil úplně skutkový stav a dopustil se nesprávného právního posouzení. Správní orgány také překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí.
3. Podle žalobců je Stavba umísťována a povolována na pozemcích, které jsou z hlediska platného územního plánu města Přerov zařazeny do funkčního využití BR – bydlení rodinné – v rodinných domech. Podstatné pro umístění této stavby bylo, že stavebníkovi byla udělena výjimka z § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2016 Sb.“), aniž by byly splněny podmínky uvedené v § 169 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“). Stavebník ve své žádosti o udělení výjimky argumentoval tím, že daná lokalita je územím se stísněnými územními podmínkami, a usnesením Okresního soudu v Přerově o schválení dědické dohody ze dne 28. 4. 2005, kterým bylo stavebníkovi založeno věčné břemeno, jehož obsahem je závazek stavebníka, že s plánovanou výstavbou bude využívat přední část pozemku. V důsledku toho má být stavebník údajně omezen v užívání pozemku a nemůže stavbu realizovat v jiném místě, než je zakreslena v projektové dokumentaci. Tuto argumentaci stavební úřad i žalovaný bez dalšího přijali, aniž by však vycházeli ze skutečných poměrů dané lokality. K tomu žalobci uvádějí, že předmětné věčné břemeno nebylo omezeno či vázáno na vymezenou část pozemku, ale je založeno na celou plochu pozemku. Věčné břemeno nebylo rovněž nikdy předmětem zápisu do katastru nemovitostí.

4. Žalovaný podle žalobců nesprávně právně posoudil skutkový stav, když lokalitu, v níž má být stavba provedena, posoudil s ohledem na charakter zástavby jako území se zvlášť stísněnými územními podmínkami. Žalovaný ani stavební úřad však podrobně nevymezil a nezdůvodnil, proč bylo vymezené území takto posouzeno. Je pouze argumentováno, že pozemek je nepravidelného tvaru lichoběžníku, jenž se směrem k ulici zužuje, a proto není možné využít celou jeho plochu a stavbu umístit na jinou jeho část. Bylo dále také argumentováno, že se v dané lokalitě nacházejí rodinné domy, které vytvářejí souvislou řadovou zástavbu a poté i samostatné rodinné domy, které jsou umístěny vždy v blízkosti nebo až na hranici sousedního pozemku. Nebylo však provedeno žádné místní šetření v dané lokalitě a správní orgány vycházely pouze ze satelitních snímků. Odůvodněním rozhodnutí o tom, že určité území je územím se zvlášť stísněnými územními podmínkami, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 6 As 1/2009 ze dne 24. 6. 2010, kde uzavřel, že vyjmenování případů nedodržení odstupových vzdáleností samo o sobě není úvahou o charakteru území, protože teprve po zjištění konkrétních podmínek by bylo třeba uvažovat o tom, zda o stísněné územní podmínky jde a proč.
5. Žalobci považují za nepřípustné se při udělování výjimky z ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. odvolávat v podstatě jen na charakter výstavby v dané lokalitě. Dále považují žalobci za nepřípustné, že stavební úřad i žalovaný uzavřeli, že vzdálenost mezi domy může být snížena až na 4 m, ačkoli nebyla naplněna podmínka, že v žádné z protilehlých stěn nejsou okna z obytných místností – u rodinného domu žalobců je ve stěně směrem k pozemku stavebníka umístěno okno vedoucí do kuchyně spojené s obývacím pokojem, jež jsou obytnými místnostmi, a to je umístěno ve vzdálenosti 3,55 m od okraje zdi souběžné s hranicí mezi pozemky.
6. Žalobci dále poukázali na to, že dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pokud jsou v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn. Pojem okna z obytných místností v protilehlých stěnách je nutné chápat jako jakákoli okna, jež vedou z obytných místností, umístěná po celé délce protilehlých stěn, bez ohledu na odlišnou délku stěn. Obytnou místností dle § 3 písm. i) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“), je také kuchyň, která má plochu nejméně 12 m², má zajištěno přímé denní osvětlení, přímé větrání a vytápění s možností regulace tepla. Žalobci připomněli závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, sp. zn. 1 As 118/2016, že odstavec 2 § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se týká vzdáleností mezi rodinnými domy, přičemž kromě obecné vzdálenosti stanoví, že ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna z obytných místností s tím, že v takovém případě se odstavec 4 nepoužije. Z toho vyplývá, že pokud jsou v protilehlých stěnách rodinných domů okna z obytných místností, nelze vzdálenost mezi nimi snížit na 4 m a aplikuje se odstavec 4, dle jehož dikce musí být odstup roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn. Mezi těmito ustanoveními se nejedná o vztah speciality, ale každý dopadá na jinou množinu posuzovaných staveb pro bydlení a jejich vzájemných odstupů, přičemž tyto případy se mohou protnout a je třeba aplikovat ustanovení obě. K nutnosti posuzovat vzdálenost rodinných domů podle kritérií § 25 odst. 2 i odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se Nejvyšší soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011-176, publ. ve Sb. NSS č. 2148/2011.

7. Jelikož ve stěně domu žalobců, jež má sousedit se stěnou zamýšlené stavby, jsou umístěna okna, a to okna směřující z obytné místnosti, je nutné celou věc posuzovat nejen podle § 25 odst. 2, ale také odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Výška domu žalobců, resp. výška protilehlé stěny k navrhované stavbě, je 4,65 m.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Shrnl průběh správního řízení a v zásadě argumentoval shodně jako v napadeném rozhodnutí, přičemž opakovaně odkázal na rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
9. Ve věci se dále vyjádřila osoba zúčastněná na řízení č. 2 – D. R. (stavebník) a č. 3, tedy L. M., který ve věci uvedl pouze tolik, že co se týče studny, kvůli které se má jednat o stísněné prostory a snížení odstupových vzdáleností, tato je bez vody, což majitel pozemku mohl zjistit sám. Dále zjistil, že jsou projektovány plochy pokryté dlažbou; protože vsakovací plochy trávníku a dlažby jsou diametrálně odlišné, odporuje možnosti o odvádění dešťové vody z dlážděných ploch a střechy po spádu na jeho pozemek.
10. D. R. ve věci uvedla, že se ztotožňuje s argumenty uvedenými žalovaným, když nad rámec toho ve vztahu k § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. zdůraznila, že žalobci netvrdí ani neprokazují, že by odstup Stavby a jejich rodinného domu byl menší než výška protilehlých stěn. Nadto Stavba, tak jak byla povolena, podmínky § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. bezezbytku splňuje.
11. Z obsahu správního spisu krajský soud pro potřeby přezkumu napadeného rozhodnutí zjistil, že dne 19. 3. 2014 stavební úřad obdržel žádost stavebníka o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na Stavbu. Stavební úřad žádosti vyhověl rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015, které bylo k odvolání žalobců žalovaným zrušeno. Následně bylo stavební řízení přerušeno do doby rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území. Stavební úřad v řízení o povolení výjimky žádost stavebníka opakovaně (celkem 3 x) zamítl, přičemž tato rozhodnutí byla opakovaně zrušena žalovaným a věc vrácena k dalšímu řízení. V pořadí třetím zamítavém rozhodnutí ze dne 18. 7. 2016 stavební úřad vysvětlil, že výjimku nelze povolit, neboť návrh novostavby na uvedeném pozemku lze řešit i bez povolení výjimky při respektování ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stavební úřad také argumentoval, že nemůže vzít na zřetel dohodu mezi stavebníkem a paní D., ani usnesení Okresního soudu v Přerově o schválení dědické dohody, neboť služebnost nebyla vložena do katastru nemovitostí, nadto, i v případě jejího vložení by nevzniklo takové omezení na pozemku, které by vedlo k tomu, že by zde nebylo možné umístit rodinný dům bez povolení výjimky. Dále ve smyslu § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je sice dodržena minimální požadovaná vzdálenost 2 m, není ale dodržena podmínka, že v žádné z protilehlých stěn nejsou situována okna obytných místností. Zároveň však již byl stavební úřad vázán závěrem žalovaného vyjádřeným v předchozích zrušujících rozhodnutích, že dané území je územím se zvlášť stísněnými podmínkami. Stavební úřad nakonec svým rozhodnutím ze dne 25. 1. 2017 výjimku podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. povolil, vázán právními názory vyjádřenými ve zrušujících rozhodnutích žalovaného. K odvolání žalobců bylo toto rozhodnutí potvrzeno a odvolání zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2017, ve kterém mj. setrval na závěru, že předmětné území je územím se zvlášť stísněnými územními podmínkami a tudíž může být vzdálenost mezi rodinnými domy v souladu s §

25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. snížena až na 4 m. Žalovaný dále zjevně převzal argumentaci stavebníka, když uzavřel, že Stavba je umístěna na pozemku, který je sice svou rozlohou velký, ale má nepravidelný tvar lichoběžníku a jedná se o krajní pozemek v lokalitě, když při navrhování umístění rodinného domu zpracovatel vycházel ze zachování optimálního množství zeleně v zahradě, kdy posunutím rodinného domu od vjezdu by došlo k podstatnému zvýšení rozměru zpevněné plochy pro vjezd k rodinnému domu, dále ze skutečnosti, že na uvedeném pozemku se nachází stávající studna, která by tak nebyla přístupná, a s ohledem na svažitosť terénu by bylo nutno Stavbu umístit výše. Dále žalovaný přihlédl k tomu, že v převážné části lokality vytvářejí rodinné domy souvislou řadovou zástavbu na úzkých pozemcích, nachází se zde dvojdomy i rodinné domy, které jsou umístěny vždy v blízkosti nebo až na hranici sousedního pozemku.

12. Dne 16. 10. 2017 stavební úřad rozhodl o umístění a povolení předmětné Stavby. K odvolání žalobců rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V něm se odvolal na své závěry v rozhodnutích ze dne 2. 11. 2016 a 11. 4. 2017 vydaných v rámci řízení o žádosti stavebníka o povolení výjimky, přičemž s ohledem na předchozí závěry, že se v dané lokalitě jedná o území se zvlášť stísněnými podmínkami, může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností. K pochybení týkajícího se nerespektování § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. odkázal na znění citovaného ustanovení s tím, že se odst. 4 citovaného ustanovení nepoužije.
13. Krajský soud po ověření, že jsou splněny veškeré procesní podmínky řízení, přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Podstatou žalobních bodů je v zásadě nesouhlas s rozhodnutím o povolení výjimky z obecných požadavků na využití území, když žalobci namítají nezákonnost takového rozhodnutí. Jak dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu, „*I. Rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. II. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by bylo rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 8 As 8/2011-66). V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí se tedy krajský soud musí zabývat namítanou nezákonností tohoto podkladového rozhodnutí, která má v zásadě povahu závazného stanoviska, v souladu s § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s.
15. Po provedeném přezkumu se přitom krajský soud ztotožnil s námitkami žalobců.
16. Podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije.

17. Podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.
18. Podle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb., za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona je možná výjimka z ustanovení § 20 odst. 3, 5 a 7, § 21 odst. 4, § 23 odst. 2, § 24 odst. 1 a 3, § 24a odst. 2 a 3, § 25 odst. 2 až 7.
19. Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchýlně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.
20. V projednávané věci je zapotřebí se vypořádat jednak s tím, zda žalovaný, potažmo stavební úřad, dospěli ke správnému závěru o tom, že se v dané lokalitě jedná o území se zvlášť stísněnými podmínkami, a dále v návaznosti na to, zda byla na místě aplikace § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
21. Krajský soud přisvědčuje argumentaci žalobců, že žalovaný shodně se stavebním úřadem se v podkladovém, jakož i v návazném rozhodnutí, zcela nedostatečně vypořádali s posouzením lokality jako území se zvlášť stísněnými územními podmínkami. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z podkladového rozhodnutí o povolení výjimky totiž vyplývá, že žalovaný vycházel při svých úvahách zjevně z argumentace stavebníka, že stavba je umístěna na pozemku, který je sice svou rozlohou velký, ale má nepravidelný tvar lichoběžníku a jedná se o krajní pozemek v lokalitě, když při navrhování umístění rodinného domu zpracovatel vycházel ze zachování optimálního množství zeleně v zahradě, kdy posunutím rodinného domu od vjezdu by došlo k podstatnému zvýšení rozměru zpevněné plochy pro vjezd k rodinnému domu, dále ze skutečnosti, že na uvedeném pozemku se nachází stávající studna, která by tak nebyla přístupná, a s ohledem na svažitost terénu by bylo nutno Stavbu umístit výše. Dále žalovaný přihlédl k tomu, že v převážné části lokality vytvářejí rodinné domy souvislou řadovou zástavbu na úzkých pozemcích, nachází se zde dvojdomy i rodinné domy, které jsou umístěny vždy v blízkosti nebo až na hranici sousedního pozemku. Podle krajského soudu však zcela absentují úvahy o tom, z jakého důvodu by nebylo možné stavbu umístit na jiném místě pozemků stavebníka, než právě na místě navrhovaném stavebníkem. Není přitom možné vycházet pouze ze samotné argumentace stavebníka, která vychází v zásadě z toho, že při posunutí blíže k vjezdu by nebyla „optimálně zachována zeď“ a že by došlo „k podstatnému“ (do jaké míry podstatnému? – pozn. soudu) zvýšení rozměru zpevněné plochy pro vjezd k rodinnému domu. Jako zcela nedostatečné je také nutné považovat „výčet“ charakteru okolní zástavby. Krajskému soudu totiž není zřejmé, jaký vliv má na stísněnost lokality – pozemku stavebníka - právě to, že v okolní zástavbě jsou domy umístovány v blízkosti nebo až na hranici sousedního pozemku za situace, že pozemek stavebníka je *krajním* pozemkem. Neobstojí ani úvahy týkající se případné nemožnosti přístupu ke stávající

studně. Je totiž právě věcí stavebníka, aby při návrhu stavby vycházel z reálných možností svého pozemku a dané lokality, při zohlednění požadavků stanovených právními předpisy, tedy mj. právě vyhláškou č. 501/2006 Sb., a to tak, aby byl záměr realizován tak, aby nebylo nutno přistoupit k povolení výjimky. Z obsahu spisu je přitom nepřehlédnutelné, že tímto směrem se úvahy žalovaného a v důsledku jeho závazných právních názorů ani stavebního úřadu, neubíraly. Nebyla šetřena možnost přepracování projektové dokumentace tak, aby bylo vyhověno požadavkům vyhlášky č. 501/2006 Sb. Důvodem pro závěr o stísněnosti území nemohou být potřeby stavebníka „optimálně zachovat zeleň“ a vytvořit co nejmenší zpevněnou plochu pro vjezd k domu za situace, že navrhovaným řešením nutně musí dojít k zásahu do práv vlastníků sousedních nemovitostí v takovém rozsahu, že je nutné pro umístění a povolení stavby přistoupit k povolení výjimky z obecných požadavků na využití území. V tomto směru považuje krajský soud za potřebné zdůraznit, že se jako přílehlavé jeví závěry stavebního úřadu opakovaně uváděné v zamítavých rozhodnutích v řízení o povolení výjimky.

22. Krajský soud tedy shrnuje, že napadené rozhodnutí, jakož i podkladové rozhodnutí o povolení výjimky je nezákonné pro nesprávné, resp. zcela nedostatečné závěry o tom, že se v předmětné lokalitě jedná o území se zvlášť stísněnými územními podmínkami. Podkladové rozhodnutí o výjimce i napadené rozhodnutí je tudíž v tomto směru nutné považovat při absenci řádně zjištěného skutkového stavu pro posouzení otázky stísněnosti území v souladu s požadavky § 3 správního řádu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, z čehož vyplývá závěr o nutnosti zrušit napadené rozhodnutí ve smyslu § 76 písm. a) a b) s. ř. s.
23. S ohledem na žalobní námitky má však krajský soud za potřebné se vyjádřit také k otázce nutnosti aplikace § 25 odst. 2 a odst. 4 vyhl. č. 501/2006 Sb. Ve shodě s žalobci krajský soud připomíná závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 118/2016-32, že *„odstavec 2 se týká vzdáleností mezi rodinnými domy, přičemž kromě obecné vzdálenosti stanoví, že ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností s tím, že v takovém případě se odstavec 4 nepoužije. Z tohoto textu vyplývá, že pokud jsou v protilehlých stěnách rodinných domů okna z obytných místností, nelze vzdálenost mezi nimi snížit na 4 m a odstavec 4 se aplikuje (zvýrazněno krajským soudem). Odstavec 4 potom říká, že odstup musí být roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů rodinných domů dle odstavce 2.] Mezi těmito ustanoveními tedy není vztah vzájemné speciality. Každé dopadá na jinou množinu posuzovaných staveb pro bydlení a jejich vzájemných odstupů, přičemž v některých případech, jako je například právě posuzovaná věc (rodinný dům s okny z obytných místností v protilehlých stranách, který je vyšší než 7 m), se tyto množiny protnou a je třeba aplikovat ustanovení obě.“*
24. Pro projednávanou věc mají závěry vyjádřené v uvedeném rozhodnutí zásadní dopady, a to zejména s ohledem na skutkové závěry učiněné žalovaným, že u stávajícího rodinného domu č. p. X je ve stěně směrem k sousednímu pozemku parc. č. X umístěno okno do společné kuchyně s obývacím prostorem, když stěny obou rodinných domů souběžné se společnou hranicí mezi pozemku jsou protilehlé, byť tato protilehlost je „pouze“ ve vzdálenosti 1 m od okrajů stěn obou rodinných domů. Žalovaný totiž tento svůj skutkový závěr nijak nepromítl do právního hodnocení, neboť pominul, že v takovém případě dopadá na projednávanou věc nutnost při rozhodování o povolení výjimky posuzovat

výjimku také z požadavků stanovených § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., nikoli pouze dle odst. 2 cit. ustanovení.

25. Krajský soud uzavírá, že ze všech uvedených důvodů napadené rozhodnutí o umístění a povolení stavby pro vady řízení a pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

26. O náhradě nákladů řízení mezi žalobci a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci byli v řízení procesně úspěšní a vzniklo jim tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobců tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek, vč. poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku	8 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem	
-	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby, a to každou zastupovanou osobu d)	§ 7, § 9 odst. 4 písm.
	odměna snižena o 20 %:	§ 12 odst. 4
1)	příprava a převzetí věci	vyhl. č. 177/1996 Sb.
2)	sepis žaloby	2 x 4 960 Kč
9 920 Kč
-	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb.
600 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku)

20 729,20 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., když jednak osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena v řízení žádná povinnost a jednak soud neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 30. října 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph. D. v. r.
předsedkyně senátu